

Otthonunk az Egyház

Péceli Római Katolikus Egyházközség

12/22/2013

Elektronikus változat VIII/41

PROGRAMOK **ADVENTI ÉS KARÁCSONYI** **PROGRAMOK ÉS ESEMÉNYEK** **EGYHÁZKÖZSÉGÜNKBEN** **2013-BAN**

December 23. 9:00 Templomtakarítás, karácsonyfaállítás és díszítés

18:00 Ifjúsági hittanosok Karácsonyi műsorának főpróbája

December 24. 16:00 Gyermek karácsonya, Betlehemes játék a Szent Erzsébet Iskola tanulójának előadásában

23:00 Karácsonyi műsor az ifjúsági hittanosok előadásában

23:45 Kodály Zoltán: Adventi ének Ifjúsági Kórus előadásában

24:00 Éjféli mise

December 25. 8:30 és 10:00 karácsonyi misék

December 26. 9:00 órakor lesz szentmise

December 31. 17:30 Évvégi hálaadás

Január 1. 9:00 Újévi szentmise

Istentől Áldott
karácsonyi
ünnepeket kí-
vánunk min-
denkinek!

Plébánia száma:

28/610-282

Honlapunk:

<http://www.pecel.vaciegyhazmegye.hu/>

Címünk:

plebania.hirlevel@gmail.com

Szerkesztők!

ADVENTI LELKIGYAKORLAT HÁZASOKNAK

írta: Kollmann Andrea

A plébánián az Olajfa házaspárosok szervezésében december 14-én egész napos lelkigyakorlat volt, amelyet Gulybán Gergely görög katolikus atya vezetett. Bár a férjem nem tudott jönni, egyedül részt vettem a délelőtti programon. Mivel majdnem 18 évig szentségi házasságkötésre való felkészítést tartottunk a plébánián, kíváncsi voltam a témákra, a házaspárookra, de szükségem is volt a lelkigyakorlatra. Gulybán Gergely atya – aki maga is családostól – beszélt a kapcsolatainkról (Istennel, házastársal, saját magunkkal) és arról, hogy más-és más szeretettel fordulunk házastársunk, gyermekeink és felebarátaink felé. Kiemelte, hogy fontos fejlődünk emberségünkben, hitünkben. Kifogásokkal szoktunk élni, ha nem akarunk fejlődni. A testi fejlődés kamaszkorban, a lelki fejlődés egész életünkben kemény küzdelmet jelent, amelyet nem adhatunk fel. Összhangban kell legyen fiatalon a testi, lelki és szellemi fejlődés.

Így öregkorban a testi leépüléssel nem kell együtt járjon a szellemi- és lelki leépülés, sőt ezek virágozhatnak. Az előadások témáját utána kiscsoportokban megbeszélték a résztvevők. Nagyon jó és őszinte beszélgetések alakultak. A nap folyamán szentgyónást is lehetett végezni. Jó volt látni a fiatal párokat, (akik több gyermekük felügyeletét megoldva) egymással és a házasságukkal foglalkoztak. Félre tudták tenni teendőiket, hogy a legfontosabbra figyeljenek. Örömmel láttam köztük egy régen általunk felkészített párost. Ez azért is öröm, mert a régi neveket böngészve, nagyon sok olyat találtam akik ma már nincsenek együtt, elváltak.

Fontos lenne – ahogy az itt résztvevők tették – a házasságkötés után közösségbe-és lelkigyakorlatokra járni. A házasság ápolása „utógondozása” nagyon fontos kötőerő a válságos és nehéz időszakokban. Sajnos az Olajfa közösségbe járó párokon kívül nem jöttek házaspárosok erre a lelkigyakorlatra. Bár a házasság Isten és két ember szövetsége – de keresztényként a közösség szerepe is fontos. Tudom, hogy a mai fiatalok nagyon elfoglaltak, de azt is tudom – a saját életünkből – hogy mindig arra jutott időnk, amit fontosnak tartottunk. Ide is biztosan sok szervezés és nehézség árán jöttek el a párok, de itt voltak. (Az egyik édesapa végig úgy hallgatta az előadásokat, hogy közben totyogó gyermeke után járkált, etette, játszott vele.) Mit tehetnénk a fiatalokért, hogy a házasság ápolása, a közösségbejárás fontos legyen számukra? Új csoportot indított az Olajfa közösség, ahová várja azokat a párokat, akik időt tudnak szánni közösségben is Istenre és egymásra.

Kérjük a kedves híveket segítség a házaspárosokat abban, hogy fontosnak érezzék a közösségbe kerülést.

Az Olajfás lelkigyakorlatról a négy előadás hanganyaga itt hallgatható meg, a szervezők hozzájárulásával.

<http://www.mammutmail.com/hu/mail/download/8f6674d93343c13d49fe87ef61914fdc>

KARÁCSONYI HANGVERSENY

Írta: Lukács Ferenc

Tegnap este ott ültem a templom kórusán a szokott helyemen és gyönyörködtem. Élveztem azt az első pillanatban szinte megfoghatatlan közeget, amelyet a Péceli Gyermek- és Ifjúsági Kórus immár hagyományos karácsonyi hangversenyén érezhet magáénak az ember. Bevallom férfiasan, hogy egészen a „kezdeteknél” nem voltam ott, de amióta elmentem, kb. 7-8 éve, mindig belém fészkelte magát az a gondolat, hogy az ott elhangzott köszöntőkön kívül „nyilvánosan” is meg kellene köszönni ezt a páratlan élményt azoknak, akiket ez illet. Aztán mindig azzal hessegettem el magamtól az ötletet, hogy az írott szó meglehetősen szegényes ehhez. Hiszen – hogy a meglehetősen elhasznált szófordulattal éljek: „Miután a fények kihunynak” – elég nehéz újra éreztetni azt az atmoszférát, ami csak a hangversenyen érezhető. A tegnap este után azonban elhatároztam, hogy ennek az állapotnak vége. Így tehát a kedves olvasó most a „Hírlevél-irodalom” feltehetőleg leghosszabb ideig érlelődött irományát olvashatja. Az a kérdés tehát, hogy „mitől szép”? Vajon attól-e, hogy ez a koncert a helyi kultúra és közgondolkodás része lett? Mert az aligha vitatható, hogy ezt az eseményt az egész város számon tartja. És nem csupán azért, mert sok péceli családban vannak olyanok, akik ezen a hangversenyen fellépnek. Így aztán ezekről a koncertekről két dolgot biztosan el lehet mondani. Az egyik az, hogy a hallgatók nem fértek el a templomban. A másik (ennek egy változata) az, hogy hallgatók nagyon nem fértek el a templomban.

Nagy valószínűséggel nem is a külsőségek miatt, hiszen azok éppen, hogy szerények. Ilyenkor, advent idején még nincsenek a templomban karácsonyfák vagy ünnepi díszek, a puszta falak veszik körül a jelenlévőket.

Akkor talán a magas zenei színvonal és az igényes műsor-összeállítás teszi? Hiszen egy olyan koncerten, mint a tegnapi is - ahol csodálatos könnyedséggel és szépséggel szólalt meg Vivaldi, Tartini, Corelli, ahol szárnyalt Bach és Mozart, ahol életre kelt Bárdos és Kodály, ahol eltöltötték a szíveket a gregorián dallamok és a gyermekdalok, ott - túlzás nélkül mondhatni – rangot jelent a fellépés. Mégis úgy gondolom, hogy talán nem ez az igazi ok. Vagy az érdekes újszerű énekkari mozgás-formációk teszik? Netán az ötletes „éji” rézfúvós zenélés? És még sorolhatnánk...

Megmondom: ennek a hangversenynek melegsége van. Az a fajta melegség, amely a hosszú-hosszú időn át másokért, a mások örömeért végzett munkából fakad. Az a melegség, amely a csillogó gyermekszemekből és a csilingelő gyermekhangokból árad. Az a melegség, amely az élet legkülönbözőbb területein dolgozó, különböző korú felnőtteket összehozza annak érdekében, hogy valami szépet adjanak az őket hallgatóknak. Ennek érdekében próbálnak, gyakorolnak, hurcolkodnak, berendezik a „hangversenytermet”, énekelnek, zenélnek, stb. Ott ültem a kóruson és éreztem ezt a melegséget. Egy kicsit annak az otthon lévő „gazdának” a jó érzésével néztem a rengeteg embert, aki örül, hogy a vendégei jól érzik magukat a házában. Annak örültem, hogy ennek a sok embernek – ha csak rövid időre is - az otthona lett ez a templom.

Van azonban még valami: ennek a hangversenynek lelke van. Nem „szelleme”, hanem „lelke”. A szó átvitt és tényleges értelmében is. Azt csak ő tudja, és természetesen a család, hogy valójában mennyi munka van, szervezés, fáradság, törődés van e mögött az eredmény mögött. A hallgatóság – jómagamat is ideértve – csak sejtí. És hogy mennyire sejtí, azt mi sem mutatja jobban, mint az a tény, hogy a koncert végén, amikor a műsorvezető köszönetképpen annyit mondott neki: köszönjük, hogy együtt énekelhettük és dolgozhattunk, akkor olyan vastaps tört ki, mint a legjobban sikerült műsorszámok végén. Ez, úgy gondolom, mindennél beszédesebb volt ... A végén, amikor minden közreműködőnek köszönöm a csodálatos élményt, amelyben részesítették a hallgatóságot, úgy gondolom éppen ideje ideírni ennek a léleknek a nevét. Merthogy neve is van. Úgy hívják: Szilágyiné Szalai Zsuzsanna. Köszönjük....

KÖZÉRDEKŰ INFORMÁCIÓK:

- EGYHÁZADÓ Év végéhez közeledve felhívjuk a kedves hívek figyelmét, hogy az ez évi éves önkéntes adományukat, az egyházi hozzájárulást vagy más néven egyházadót lehetőség szerint rendezzék. Személyesen is rendezhető a plébánián félfogadási időben, vagy átutalással az OTP 11742331-20006644 számlaszámon, számlatulajdonos: Római Katolikus Egyházközség. Az újságos asztalon kihelyezett csekken is befizethető. A plébániák életét, működését szolgáló anyagi fedezet a hívek pénzbeli adományaiból jön össze. Ebből fedezik az épületek közüzemidíjait, tatarozását, az alkalmazottak bérét, a közösségi programokat, stb. Az Egyház kéri, hogy egyházi hozzájárulást lehetőség szerint minden, önálló keresettel vagy nyugdíjjal rendelkező személy fizessen. Ajánlott összege a nettó jövedelem 1 %-a.
- Az ifjúsági hittanosok karácsonyi műsora kétszer kerül előadásra. December 23-án 18 órakor és december 24-én 23 órakor. Szeretettel várjuk híveinket.
- A karitászi köszöni a nagylelkű élelmiszer adományokat, melyek már elosztásra is kerültek.

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG, PÉCEL.
Felelős kiadó: Burger Ferenc • Szerkesztőbizottság: Burger Ferenc, Varga Ili., Dévai Zoltán.
Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com
Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!
www.pecel.vaciegyhazmegye.hu

A SZENTMISE SZÁNDÉKAI		
<i>december 23-tól, december 29-ig</i>		
Nap	Idő	Szándék
Hétfő	6 ⁰⁰	† Ágnes
Kedd	24 ⁰⁰	Éjféli mise Hívekért
Szerda	8 ³⁰	Hálából Éva testvérünkért
Urunk Születése Karácsony	10 ⁰⁰	† Major József és felesége Erzsébet
Csütörtök	9 ⁰⁰	† Duba Károly
Péntek	8 ⁰⁰	Farkas, Kripner és Rédei család élő és † tagjai, valamint hálából Viktóriaért és Villóért
Szombat	16 ³⁰	Gyászmise
	17 ³⁰	† Márkus János és felesége Erzsébet, Kelemen János és családja
Szent Család vasárnapja	8 ³⁰	† Cecília és Pál
	10 ⁰⁰	† Gulyás József és felesége Erzsébet szülőkért

Lelki fionhangolás

3. IMA ÉS APOSTOLKODÁS

3.1 Az ember szíve Isten szeretetére van teremtve. Isten keresi a személyes találkozást mindegyikünkkel.

(A mi Urunk Jézus) egyik nap, miután az előző este a betegeket gyógyította és a figyelmét az emberek sokaságára fordította, „Jézus hajnal felé, amikor még sötét volt, fölkelt és kiment egy magányos helyre, hogy ott imádkozzék.” Simon és társai követték. Mikor megtalálták, azt mondták neki, „mindenki téged keres.” Ezt olvassuk szent Márknál a mai szentmise evangéliumában.¹

„Mindenki téged keres.” Most is, a napjainkban, a tömegek is Istenre éhesek. Szent Ágoston szavai, a Vallomások kezdetén, érvényesek ma is; „Magadnak teremtettél bennünket Istenünk, és nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik Tebenned.”² Az emberi szív Isten keresésére és szeretetére van teremtve. Az Isten megkönnyíti ezt a találkozást, mert ő mindnyájunkat eláraszt kegyelmével és az Atyai oltalmával, mely tele van gondoskodással és szeretettel. Amikor látunk valakit környezetünkben, vagy a televízióban, esetleg olvasunk valakiről az újságban, vagy hallunk valakit a rádióban, jogosan gondolhatjuk azt róla: *Krisztus hívja ezt a személyt is. Ő ajándékokat készített elő*

neki. Gondold meg, oly sok ember van a világon, és a Mester valamennyiüket hívja, „a keresztény életre hívja őket, az örök életre hívja őket.”³ Ez az alapja az apostoli reményünknek. Valamilyen módon, de Krisztus állandóan keres bennünket. A küldetésünk, ami Isten adott számunkra az az, hogy előkészítsük ezeket a találkozásokat a kegyelemmel.

A következő kommentárt fűzi Szent Ágoston ehhez az evangéliumi részhez: „Az emberi faj fájdalmas betegségben fekszik, nem testi betegségben, hanem a bűnei miatt.” Úgy fekszik, mint egy óriási ember az egész világon, kelettől nyugatig. „A mindenható doktor lejött, hogy meggyógyítsa ezt a haldokló embert. Megalázta magát, hogy magára vegye a halandó testet.”⁴

Csak néhány hete, hogy Jézust a betlehemi barlangban szemléltük, szegényen, védtelenül, magára öltve az emberi természetünket, hogy közel lehessen hozzánk, hogy megmenthessen bennünket. Később elmélkedünk a titkos Názáreti életéről, ahol ő éppen úgy dolgozott, mint akárki más, ezzel arra tanít bennünket, hogy a mi mindennapi életünkben is keressük őt. Mindenkinél elérhetővé teszi magát, hogy a szent emberisége által elérhessük a Szentháromságot. Mint szent Péter, mi is hozzá fordulhatunk, hogy találkozhatunk vele imánkban – a személyes párbeszédünkben – és mondjuk neki, „mindenki téged keres.”

Segíts Uram, hogy könnyebbé tegyem a rokonainknak, a barátainknak, kollegáinknak, és minden egyes személynek, aki utunkat keresztezi, hogy megtaláljanak téged. Taníts minket arra, hogy téged bemutassunk életünk jó példájával, és szavainkkal, hogy a képesek legyünk a szívek meghódítani.

3.2 Ne mulasszuk el a kínáló lehetőségeket. Erősítsük az apostoli reményünket.

A II. Világháborúban egy kis német falu temploma valósággal romba dőlt. Volt a templomnak egy nagyon régi feszülete, melyet a helyi lakosság mélyen tisztelettel vettek körül. Mikor sorra került a templom újjáépítése, a falusiak a romok alatt megtalálták a gondosan megfaragott Krisztust, de a karjai nem voltak meg. Nem tudták eldönteni, hogy mi legyen vele. Néhányan szerették volna a keresztet új karokkal rendbe hozni. Mások azt gondolták, hogy jobb volna a keresztet a régi másolatával helyettesíteni. Végül is, alapos megfontolás után úgy határoztak, hogy visszarakják az eredeti régi korpuszt, oda ahol volt, az oltár elejére, a következő felirattal, „Ti vagytok az én karjaim.” Ez a mai napig is így látható az oltáron.⁵

Valóban mi vagyunk Krisztus karjai a világban, mert az ő akarata szerint szüksége van ránk. Isten azért küld bennünket, hogy közelebb hozzassuk őt a beteg világhoz, mely oly gyakran nem találja meg az orvost, aki egészségét helyreállíthatná. Sok emberrel kell beszélni Istenről azzal biztos tudattal, hogy Isten jól ismeri őket, és hogy csakis őbenne fogják megtalálni üdvösségüket és az örök élet szavait. Ezért nem szabad elmulasztani egyetlen lehetőséget sem lustaságból, kényelemszeretetből, fáradságból, vagy emberi érdekből. Lehet, hogy a lehetőséget mindennapi

élet megnyilvánulása kínálja fel, vagy talán egy megjegyzés egy újságcikkről, vagy egy kis szolgálat, mellyel valakinek segítünk, vagy valaki segít bennünket. Bármilyen esemény felkínálhat egy lehetőségeket; ilyen lehet egy rokon betegsége, vagy halála. *„Azok, akik nemzetközi eseményekre, üzleti okok vagy vakáció miatt külföldre utaznak, tartsák szemük előtt, hogy ők Krisztus hírnökei, bárhol is lennének, és aszerint kell, hogy viselkedjenek.”*⁶

I. János-Pál pápa az első híveknek intézett üzenetében arra buzdította őket, hogy tanulmányozzák a tanítás összes módját és eszközét minden népnek üdvözülésére, az idő *akár alkalmas, akár alkalmatlan.*⁷ *„Hogyha az Egyház fiai, – mondta a római pápa –, fáradhatatlan misszionáriusai lennének az evangéliumnak, a életszentség új virágzásának lehetnénk szemtanúi és a világ új megújulásának, mely anynyira vágyakozik az igazi szeretet és az igazság után.”*⁸

Legyen rendíthetetlen reményünk az apostolkodásban, még ha az idők nem sokat ígérőnek bizonyulnak is, a kegyelem útjai valóban kifürkészhetetlenek. De Isten számít ránk a lelkek megmentésében. Milyen kár volna, ha a keresztények mulasztása folytán, sokan nem kerülnének Isten közelébe. Ezért kell, hogy személyes felelőséget érezzünk, barátaink, ismerőseink vagy szomszédaink miatt, akikkel valaha is beszélgettünk, nehogy azt mondhassák Istennek, hogy *„nincs emberem”* (*hominem non habeo*)⁹, senki sem volt, aki rólad beszélt volna, aki megmutatta volna az utat. Néha a barátság lesz az útnak a kezdete, mely Krisztushoz vezet; egy jól időzített észrevétel, egy könyv, mely megerősítheti barátaink hitét, egy jó tanács, egy bátorító szó hitelessége és a példája, vagy pusztán csak a tisztességes viselkedés. *„A kereszténység birtokolja azt a nagy ajándékot, hogy képes orvosolni és meggyógyítani az emberi természet mély sebet, és ezért az emberiség többel tartozik neki, mint az összes tudományos értekezésnek és a könyvtárnyi vitatható feltételezésnek. Ezért a kereszténység addig fog fennmaradni, amíg az emberi természet.”*¹⁰

Kérdezzük meg magunktól a minden nap: *Hány embernek segítettem ma keresztény módon élni? I-mádkoznunk is kell azokért a barátainkért, akiket arra buzdítunk, hogy gyónáshoz járuljanak, vagy valami máshoz, ami javítaná keresztény előrehaladásukat, vagy Isten tanításának ismeretét.*

3.3 Ima és apostolkodás

Isten úgy akarja, hogy mi is az eszközei legyünk a megváltói munkájának a megvalósításában a világi feladataink közepette, a mindennapi életben. De hogyan lehetünk Isten jó eszközei, ha nem ápoljuk az áhítatos életet, ha nem tartunk kellő személyes kapcsolatokat Krisztussal az imánkban? *„Vezethet-e vak világtalant? Nem esik-e mindkettő gödörbe?”*¹¹

Az apostolkodás a szeretet gyümölcse Krisztusért. Ő az a világosság, amivel fényt adunk, az igazság, amivel tanítunk, az élet, amit továbbítunk. Ez csak akkor lehetséges, ha mi, emberek, imában egyesülünk Istennel. Megható látni, hogy annyi rengeteg apostoli munka közepette az Urunk korán reggel fölkel, *„még napkelte előtt”,* hogy beszélgethessen Isteni Atyjával, rábízva a napját,

mely így a lelkek javára tele lesz figyelmességgel. Kell, hogy kövessük Őt, az imában, s a vele való beszélgetésben tanuljuk meg, hogy megértők legyünk, hogy vidámak maradjunk, hogy figyelmesek legyünk és értékeljük azokat az embereket, akiket Isten az utunkba vezérel. Ima nélkül a keresztény olyan lenne, mint a növény gyökér nélkül. Így ilyen növény hamar elszárad, és nem lesz gyümölcse.

Istennel gyakran beszélgethetünk és kell is beszélnünk az egész nap, hiszen nincs messze tőlünk, közel van hozzánk, sőt, mellettünk van. Mindig hall bennünket, de különösen akkor amikor neki szentelünk időt beszélgetésre, szemtől szem-be, nem névtelenül. Aszerint a mérce szerint, amellyel az Isten rendelkezésére bocsátjuk magunkat, napunk természetfelettibbé válik és könnyebben megtaláljuk a kapcsolatot Jézussal és folyamatos lesz a viszonyunk Ővele. *„Az apostoli életünk csak annyit ér, amennyit az imánk.”*¹²

Az imánk mindig gyümölcsöt terem, az egész életünket képes fenntartani. Az imából kapjuk az erőt, hogy a nehézségekkel szembeszálljunk az Isten gyermekeinek a nyugalmával. Megkapjuk a kitartást is – az állandóságot a barátságunkban – amire oly nagy szükségünk van az apostolkodásban. Ezért van az, hogy napról napra, Krisztussal való barátságunk mindig mélyebbé és őszintébbé kell, hogy váljon. Ezért kell komolyan elhatároznunk, hogy szándékosan nem követünk el bűnt, hogy a szívünket csakis Istennek adjuk, hogy megpróbáljunk a haszontalan gondolatoktól megszabadulni, melyek gyakran megnyitják a hibákra és a bűnre vezető alkalmakat. Gyakran szükségünk van a szándékaink kijavítására és az egész lényünket és összes munkánkat az Istenhez igazítani.

Lehet, hogy néha küszködnünk kell az elkedvetlenedés ellen, azt gondolva, hogy nem haladunk előre az egyéni imánkban. Ha ez történne, akkor az ördög könnyen kísérthetne bennünket az ima abbahagyására. Nem adhatjuk fel a küzdelmet, még akkor sem ha fáradtak vagyunk is, ha teljes figyelmünket nem is lennénk képesek rá fordítani, ha nem is éreznénk semmi vonzódást és figyelmünk nagyon is elkalandozna, anélkül, hogy akarnánk.

Az ilyen az imában forduljunk Szent József hatalmas közbenjárásához, aki egy kiváló tanára a belső életnek. Kérjük őt, – aki Jézus mellett élt hosszú éveken keresztül –, hogy tanítson meg Jézust szeretni, Jézussal bizalmasan beszélgetni éltünk minden napján, még akkor is ha nehezünkre esne, és neki adni a más dologra szánt időnket. A mi Anyánk is a közbenjárónk lesz vele, szent Pátriárkánkkal együtt.

¹ Mk 1,29-39 – ² Szt. Ágoston, *Vallomások* 1,1,1. – ³ J. Escrivá, *Kovácsműhely*, 13. – ⁴ Szt. Ágoston, *Prédikáció* 87, 1. – ⁵ vö. F. Fernandez, *Langyosság* – ⁶ II. Vatikáni Zsinat, *Apostolicam ...* 7. – ⁷ 2Tim 4,2 – ⁸ I. János-Pál,

Beszéd, 1978. aug. 27. –⁹ Jn 5,7. –¹⁰ Boldog J. H. Newman, *The Religious Sense* –¹¹ Lk 6,39 –¹² vö. J. Escrivá, *Út*, 108.